

Пам'яті Юрія Гагаріна

Любисток і м'ята. І хата як хата.
На сволоку стерлася різьблена дата.

Коли закладалась і як будувалась —
Літописних свідчень вікам не зосталось.

І хлопчик як хлопчик. Голівка русява.
Ще німбом над нею не світиться слава.

Ще батько і мати сном-духом не знають,
Яку вони долю в колисці гойдають.

Та де ж та колиска? Колиски немає.
Під білою стелею пам'ять витає.

А три покоління селянського дому
Вмістились на знімках старого альбому.

Усі помістились? Дивлюся. Гортаю.
Усі — та не всі, бо хлопчина, що скраю

На жовтому знімку, на давнім портреті,
Доводиться сином не роду — планеті.

Він злинув як виклик космічним огромам,
І стала земля йому батьківським домом.

Своїм називає, із неба чекає,
А небо мовчить і зірками ридає.

І віє, і віє в просторі вселенським
Духом російським, вітром смоленським.

1980

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.